Redacțiunea și Administrațiunea: BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„Gazeta“ iese in fiecare di.

Pe unu anŭ 12 fior., pe șese lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.

România și străinătate: pe anŭ 40 fr., pe șese lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

Se prenumeră: la poște, la librării și pe la dd. corespondenți.

Anunciurile: O seriă garmond 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare.

Scrisori nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrămită.

Nr. 1. DUMINECĂ, 3 Ianuarie. 1888.

1838—1888.

Brașovŭ, 1 Ianuarie v. 1888.

„*Gazeta Transilvaniei*“ împlinesce adĭ cincĭdecĭ de anĭ, de când a eșitŭ pentru prima óră ca o stea lucitóre pe orizonulŭ întunecatŭ alŭ poporului românŭ din Ardelŭ.

Ce suntŭ cincĭdecĭ de anĭ în viéța unui poporŭ?

O verigută într'unŭ nesfîrșitŭ lanțŭ de suferințe și de muncă obositóre de năcazurĭ și bucurii, de nisuințe, stăruințe și lupte!

Pentru cei ce suferŭ și muncescŭ, pentru cei ce stăruiescŭ și se luptă suntŭ însĕ cincĭdecĭ de anĭ unŭ spațiu de timpŭ destulŭ de însemnatŭ, ca sĕ se oprescă unŭ momentŭ pe pragulŭ lui și sĕ se gândescă înderĕtŭ la drumulŭ ce l'au străbătutŭ și înainte la drumulŭ ce mai au sĕ-lŭ percurgă.

De unde venimŭ și unde avemŭ sĕ mergemŭ?

Amŭ pornitŭ din nóptea întunerecului după steaua lucitóre a nației nóstre ca sĕ ajungemŭ la lumină.

Cu fiecare pasŭ, ce l'amŭ făcutŭ înainte, firmamentulŭ culturei nóstre ni se însenina din ce în ce mai multŭ și astădĭ, după o călĕtoriă lungă și grea de cincĭdecĭ de anĭ. pare că dărimŭ din depărtare reflexulŭ puternicilorŭ radie ale adevĕratei libertățĭ și ale egalei îndreptățirĭ naționale, la carĭ, sperămŭ, vomŭ ajunge odată sĕ ne încăldimŭ inimele sdrobite de suferințe.

Amŭ disŭ, că le dărimŭ numai din depărtare, căcĭ din nou s'a întunecatŭ cu norĭ grei nu numai firmamentulŭ nostru politicŭ ci acum și acela alŭ culturei nóstre.

La începulŭ anului 1838, când a apărutŭ pentru prima óră „*Gazeta Transilvaniei*,“ redactorulŭ George Barițŭ, vorbindŭ de concesiunea, ce a dat'o fericitulŭ împĕratŭ Ferdinand I Românilorŭ de a scóte unŭ diarŭ literarŭ și politicŭ, dicea:

„Și acuma cine va mai în„drăsni a dice, cumcă noi sub pă„rintesca ocrotire a măritei case „austriace *avemŭ vreo pedecă din a„fară în cultivarea nóstră?* Nu sunt „altele decâtŭ de acele, care noi „singurĭ fără de ajutorulŭ altora „le putemŭ și suntemŭ datorĭ a „le ridica și ale da într'o parte. „Monarchulŭ și compatrioții noș„tri nu sciu ce bine mai mare ne„arŭ puté face în diua de astădĭ „decâtŭ că ni se dă voiă slobodă „a ne lupta și *a păși către luminarea „nóstră* pe tóte căile, carĭ suntŭ „deschise și înaintea altorŭ nea„murĭ.“

„Cu toții sciu și pricepŭ, cumcă „renascerea unei nații pe-o cale „mai ușóră și mai scurtă nu este „altfelŭ cu putință decâtŭ prin „însușĭ lucrarea și îmbugățirea lim„bei și a literaturei sale. La a„ceste sĕ se dea sborŭ neînpede„catŭ și noi suntemŭ scăpațĭ de „întunerecime. Tóte alte mijlóce „suntŭ nesigure și înșelătóre. *Ne„greșitu, că o limbă străină, o maș„tehă ori-care rĕu ne va hrăni...*“

Pornisemu bine pe calea „de a ne lupta și a păși către luminarea bună și sănĕtósă amŭ ajunsŭ departe.

Acum 50 de anĭ aveamŭ numai câteva scóle ér astădĭ numĕrulŭ lorŭ este însutitŭ și înmiitŭ. Pressa română, chiămată a rĕspândi lumina în poporŭ, nu se mai mărginesce adĭ la unŭ singurŭ diarŭ, ér numĕrulŭ celorŭ ce sciu carte este adĭ legionŭ.

Asemĕnândŭ însĕ epoca dinainte cu cincidecĭ de anĭ cu epoca de astădĭ, cine nu va afla deosebirea cea mare în privința „pedecilorŭ din afară, ce ni se punŭ în cultivarea nóstră?“ Cine nu va vedé reacțiunea ce s'a produsŭ în contra „voici slobode de a ne lupta și de a păși către luminarea nóstră?“

Avemŭ, mulțămită jertfelorŭ celorŭ marĭ aduse de poporulŭ nostru pe altarulŭ culturei naționale, unŭ numĕrŭ însemnatŭ de institute de învĕțămĕntŭ românescĭ, deși încă fórte micŭ în proporțiă cu trebuințele nóstre, dér amŭ ajunsŭ ca sĕ tremurămŭ adi și pentru esistența acestorŭ puține scóle românescĭ.

O limbă și o cultură străină este, care ni se impune astădĭ cu tóte mijlócele meșteșugite, de carĭ dispunŭ cei ce conducŭ statulŭ acesta poliglotŭ.

Mai trebue sĕ spunemŭ câtŭ de rĕu ne hrănesce acésta mașteră limbă și cultură, care e străină de firea limbei și a culturei române?

Mai trebue sĕ spunemŭ, că ómenii dela putere conduși de spiritulŭ șovinismului, vorŭ sĕ stîngă acum sub diferite pretexte și luminele, ce le-amŭ aprinsŭ în diverse puncte ale patriei nóstre, ca sĕ lumineze cărările desvoltării poporului românŭ?

Mai este de lipsă sĕ spunemŭ, că astădĭ Românului i se închidŭ pe di ce merge căile de progresŭ naționalŭ, carĭ sunt deschise înaintea neamului stăpânitorŭ?

Ajuns'amŭ dér după cincĭ-decĭ de anĭ de suferințe, stăruințe și lupte într'o stare cu multŭ mai grea și mai amenințătóre, pentru că acum 50 de anĭ nu aveamŭ de a perde, decâtŭ numai de a câștiga și ni se dase voiă slobodă de a păși către luminarea nóstră, ear adversarii neamului nostru erau prea ocupațĭ de propria lorŭ emancipare de sub dominațiunea limbei latine, care era limba oficială a statului, și nu erau în stare a împedeca cultivarea nóstră în acea mĕsură ca astădĭ.

La 1838 ne luptamŭ alăturĭ cu contrarii noștri pentru libertate și pentru renascerea nóstră națională.

Adĭ situațiunea s'a schimbatŭ cumplitŭ.

Ce-i dreptŭ, nu mai suntemŭ iobagi, ca înainte de 1848, dér libertatea și tóte drepturile politice, de carĭ trebuia sĕ ne bucurămŭ cu toții în egală mĕsură, le au monopolisatŭ contrarii noștri dela putere numai în favórea rassei lorŭ și acum, sub cuvĕntŭ că așa cere interesulŭ statului, ei ne atacă fățișŭ esistența națională, făcêndu-ne din ce în ce mai imposibilă chiar și lucrarea pentru înaintarea limbei și a culturei nóstre românescĭ și impunêndu-ne cu tóte mijlócele limba și cultura lorŭ.

La încheierea acestui jumĕtate de veacŭ de muncă stăruitóre. pentru renascerea limbei și a naționalității române „*Gazeta Transilvaniei*“ ca credinciósă sentinelă a națiunei, ce a fostŭ, este și va fi, prevestindŭ pe Românĭ despre marele periculŭ ce-i amenință le dice:

Mare este crisa prin care trecemŭ, marĭ suntŭ pedecile ce ni se punŭ adĭ în calea cultivării și a emancipărei nóstre politice-naționale. Dér decă contrarii noștri sunt adĭ mai tarĭ ca odinióră, și noi suntemŭ mai tari și vomŭ redica și da într'o parte tóte pedecile, fiă orĭ câtŭ de marĭ, numai sĕ fimŭ tarĭ în credința nóstră, tarĭ în curagiulŭ nostru și statornicĭ în legăturile de frățiă dintre noi!

Jubileulŭ de 50 de anĭ alu „GAZETEI TRANSILVANIEI“.

Joi în 31 Decemvre 1887 și Vinerĭ în 1 Ianuarie 1888 s'a serbatŭ a cincĭ-decea aniversare a „Gazetei Transilvaniei“, conformŭ programului publicatŭ cu câteva dile mai 'nainte de comitetulŭ instituitŭ spre scopulŭ acesta de Românii brașovenĭ sub președința părintelui Vasilie Voina, parochŭ la biserica cea mare a sf. Nicolae din Prundŭ, suburbiulŭ Scheiu alŭ Brașovului.

Serbarea a reușitŭ splendidŭ în tóte privințele. Amĕrunte vomŭ da în numĕrulŭ viitorŭ.

Sibiiu, 2 Ianuarie 1888.

„Gazeta Transilvaniei“, cea mai bogată în esperiințe, fiă pururea matură în judecățile sale, juvenilă în aspirațiunĭ, virilă în lupta pentru dreptate, pregătindŭ posterității unŭ altŭ jubileu mai veselŭ ca celŭ de astădĭ.

Metropolitulŭ **Miron Romanul.**

Bucurescĭ, 31 Decemvre 1887.

Credemŭ în binele ce ai făcutŭ românismului, tu bĕtrână „Gazetă“ a frațilorŭ noștri de dincolo. Te-am urmatŭ cu dorŭ în luptele tale și te admirămŭ, pe tine organŭ care ai spusŭ Românilorŭ cu voce neobosită bucuriile și multele lorŭ durerĭ.

Inainte pe calea dreptății poporelorŭ!

In cincĭ-decĭ de anĭ de frământare n'ai slăbitŭ unŭ minutŭ, căcĭ tocmai prin poporŭ și din poporŭ ți-ai suptŭ puterea.

Cu poporulŭ în vecĭ înainte!

Redacțiunea „Românului.“

Abrudŭ, 31 Decemvre 1887.

Salutămŭ cu bucuriă aniversarea a cincĭdecea a întemeiărei bĕtrânei „Gazete“, care strecurêndu-se prin atâtea fatigii și vexațiunĭ a ținutŭ totdeuna susŭ drapelulŭ naționalŭ, luptândŭ adesea între împrejurărĭ fatale cu o admirabilă abnegațiune contra asupritorilorŭ și inimicilorŭ noștri secularĭ.

Fiă ca acestŭ gloriosŭ trecutŭ de o jumătate seculŭ sĕ serve de modelŭ întru continuarea apĕrării drepturilorŭ nóstre naționale.

Dea cerulŭ, ca „Gazeta“, espresiunea Românilorŭ, în infinita'i esistență, pe care noi o dorimŭ, sĕ fiă pururea o Detunată de basaltŭ, în care sĕ se rĕsfrângă tóte uneltirile perfide pornite din orĭ-ce parte asupra patriei și națiunei nóstre.

Suntemŭ de multŭ uniți, când în acestŭ momentŭ solemnŭ ne împreunămŭ vocea cu ceilalțĭ frațĭ ai noștri și implorămŭ Provedința sĕ îndelungescă viața demnului succesorŭ alŭ multŭ regretatului redactorŭ Iacobŭ, actualului redactorŭ-editorŭ Dr. Aurel Mureșianu, ca fiindŭ încă în vigóre sĕ primescă în persónă și felicitările pentru aniversarea seculară dela națiunea sa iubită. — Originalulŭ cu subscrierile urmézã.

Buciumianu.

Șeica-mare, 28 Decemvre 1887.

Cu ajutorulŭ Atot-putintelui Dumnedeu și alŭ Ilustrilorŭ bărbațĭ devotațĭ scumpei nóstre națiunĭ, prețuitulŭ nostru diarŭ naționalŭ „Gazeta Transilvaniei“ cu diua de 1 Ianuariu 1888. împlinesce o jumătate de seculŭ de muncă grea, dar încoronată de succesŭ și merite, care suntŭ și vorŭ rĕmâné eternisate în inima fie-cărui Românŭ. Eu ca unŭ fiu din poporŭ, pentru care „Gazeta“ a muncită atâta timpŭ, ii urezŭ: ca Provedința divină și pe viitorŭ sĕ o doteze cu astfelŭ de conducĕtorĭ plinĭ de iubire către scumpa nóstră patriă și națiune, carĭ conscii de sfânta lorŭ chiămare sĕ-i păstreze firmulŭ și nobilulŭ caracterŭ naționalŭ.

Dumnedeu sĕ'i ajute și la împlinirea Centenariului.

Nicolau Racoță. medicŭ cercualŭ.

Bucurescĭ, 30 Decemvre 1887.

Direcțiunea și Redacțiunea vechiului diarŭ „Reforma“. cu ocasiunea jubuleului de 50 de anĭ alŭ bĕtrânei „Gazete de Transilvania“, mama diaristicei române, salută cu căldură frățéscă pe demnii succesorĭ și colaboratorĭ ai „Gazetei“ și pe ilustra familiă Mureșianu, focarŭ alŭ patriotismului și democrației române.

Directorele-proprietar alŭ Diarului „Reforma“.

I. G. Valentineanu.

Petre N. Moțoc (Făgărășanu),
Administratoru și secretaru generalu alu diarului „Reforma.“ Președinte alu societățiĭ „Eminescu.“

Lugoșŭ, 1 Ianuarie 1888.

Serbămŭ cu Brașovulŭ și cu toțĭ Românii meritulŭ semisecularŭ alŭ „Gazetei“ pentru progresulŭ literaturei, pentru deșteptarea poporului și pentru păstrarea caracterului naționalŭ.

Românii din Lugoșŭ.

Bucurescĭ, 27 Decemvre 1887.

Domnule Mureșianŭ! Felicitându-vĕ cu ocasia serbărei naționale, prin care se onorează celŭ mai vechiŭ diarŭ românescŭ „*Gazeta Transilvaniei*,“ vĕ alăturŭ aceste rêndurĭ dictate de sudorile și lacrimile luptei.

Cu stimă și frățiă.

Gr. H. Grandea.

Suceava, 1. Ianuarie 1888.

Vechii cunoscuțĭ din Viena te felicitează de jubileulŭ de cincidecĭ de anĭ alŭ „Gazetei“, în-

viață de neuitatulŭ părinte și atâtŭ de bine condusă în presentŭ. Intru mulțĭ anĭ!

Isopescu. Lupu. Luța, Stefanelli.

Roma, 25 Decemvre 1887.

Scumpe Aurele! De pe malurile Tibrului, vechiulŭ legănŭ alŭ părinților noștri, salutŭ cu căldură aniversarea de 50 de anĭ a primului jurnalŭ politicŭ din Transilvania.

In timpŭ de o jumĕtate de seculŭ „Gazeta Transilvaniei" a mânținutŭ cu scrupulositate programa națională, s'a conservatŭ independentă de ori-ce influență, și a apĕratŭ cu energiă drepturile și interesele poporului românŭ.

Prin influența și lumina sa binefacĕtóre, „Gazeta" și-a câștigatŭ merite neperitóre la recunoșcința Românilorŭ.

I dorescŭ din inimă anĭ nenumĕrațĭ de prosperitate și triumfulŭ ideilorŭ de dreptate pentru carĭ luptă, iar bravului sĕu Directore mulțĭ anĭ fericiți!

Nic. Densușianu.

Roma, 29 Decemvre 1887.

Mĕ bucurŭ, că potŭ saluta pe mama culturei nóstre politice naționalĭ chiar dela fontea esistinței nóstre române. Onóre și omagiu „Gazetei Transilvaniei." flamurei nepătate, stelei conducĕtóre, programului nostru vețuitorŭ.

Sciința, arta, religiunea serbeză în aceste dile jubileulŭ Romei în Roma triumfândŭ cu gloria.

Dée cerulŭ ca centenarulŭ „Gazetei sĕ afle unițĭ pre Românĭ, triumfândŭ asupra tuturorŭ inimicilorŭ, sĕ nu fie numai serbarea aspirațiunilorŭ juste, ci complinirea acelora în unitatea credinței, în congratularea entusiastică a omenimei pentru *virtus romana redivivа*.

Inainte!

Salutându-te îțĭ augurămŭ cununa victoriei, fii Romei devotați.

Vasilie Lucaciu. Constantinŭ Lucaciu.

Biea Maghiară, 29 Decemvre 1887.

Multŭ onorate Domnule Redactorŭ! Inima-mĭ saltă de bucurie și sunt plinŭ de mândria națională, că de astă-dată mi-se dă ocasiunea fericită de a vĕ ura unŭ anŭ nou fericitŭ!

Tótă suflarea curatŭ românéscă fără deosebire, „domnu" sĕu „opinca", saltă și se fălesce cu numele ce'lŭ au dela străbunii lorŭ Romanĭ, vĕdendŭ că tóte stăruințele contrarilorŭ au rĕmasŭ deșerte.

Incă douĕ dile și „Gazeta Transilvaniei", ce este sub înțelépta D-vóstrĕ conducere, își finesce unŭ cursŭ de 50 de anĭ dela prima sa arătare la lumina dilei.

O jumĕtate de seculŭ alŭ esistinței sale, și totŭ atâta de luptă continuă cu soiurĭ de elemente rĕu-voitóre, se împlinesce cu diua de 31 Decemvre st. v. 1887. O di măreață și sfântă pentru totŭ ce e Românŭ!

Dée Dumnedeu, ca pre cum sub înțelépta conducere a decedatului D-vóstrĕ tată, „Gazeta Transilvaniei" a triumfatŭ în unŭ așa frumosŭ intervalŭ, totŭ asemenea și sub D-vóstrĕ!

Inainte cu Dumnedeu!

Toma Simu, învĕțătorŭ.

Aradŭ, 1 Ianuarie 1888.

„Gazetei Transilvaniei" prosperare, amicului salutare!

Ciontea.

München, 30 Decemvre 1887.

Stimate Domnule Aurel! Iubileulŭ de 50 de anĭ alŭ „Gazetei Transilvaniei", ce se face acum la finea anului 1887 și cu începutul anului 1888, fiindŭ o serbare de unŭ caracterŭ naționalŭ, o serbare, care umple de bucuria inimele tuturorŭ Românilorŭ bunĭ, din tóte părțile — nu potŭ românea indiferentŭ de a nu lua și eu parte, décă personalŭ fiindu-mĭ imposibilŭ, celŭ puținŭ cu simțulŭ și cu cugetulŭ.

Vĕ rogŭ sĕ bine-voițĭ a primi cele mai intime felicitărĭ pentru deosebitulŭ zelŭ, ce ațĭ pusŭ în susținerea acestui diarŭ, care a contribuitŭ în primulŭ rangŭ la redeșteptarea simțului naționalŭ, la apĕrarea dreptului națiunii nóstre, la luminarea și cultivarea poporului Românŭ.

Asemenea salutŭ și pe ceilalțĭ Domnĭ colaboratorĭ, carĭ și dânșii își au partea lorŭ de meritŭ.

Pas' înainte, și oferindŭ contimporanilorŭ D-vóstrĕ, ca și până aci, aceea ce au de lipsă și nu aceea ce dânșii laudă, Dumnedeu va fi cu voi și nimenea în potriva vostră.

Mai departe bine-voițĭ a primi și din partea nevestei mele o mică, modestă corónă în semnŭ de amintire, căcĭ aducerea aminte este uniculŭ raiu, din care nu putemŭ fi alungațĭ.

Irimia E. Popa.

Bucuresci, 31 Decemvre 1887.

Salutămŭ cu bucuria alŭ 50-lea anŭ de apariția a „Gazetei", unŭ dreptŭ mai multŭ pentru lupta românismului. Causa este justă și mare. Inimile românescĭ suntŭ cu voi.

Inainte spre realisarea marelui scopŭ!

Societatea „Tinerimea română."

Brașovŭ, 31 Decemvre 1887.

Amice! In amintirea iubileului „Gazetei", te rogŭ sĕ binevoescĭ și sĕ primescĭ portretulŭ scumpului D-tale Părinte ca dovadă a venerațiunei ce pururea i-am conservatŭ și ca semnŭ alŭ stimei și dragostei ce-ți păstrezu.

Michail Popp, pictor.

Deșiu, 28 Decemvre 1887.

Cetindŭ eu în timpŭ de 30 de anĭ, dela 1857 încóce, „Gazeta Transilvaniei" și „Foia pentru minte inimă și literatură." acestora le datorescŭ desvoltarea consciinței mele naționale, d-lui Georgiu Barițŭ și fericitului Iacobŭ Mureșianu încuragiarea, că am pășitŭ pre arena publicității române.

Felicitezŭ jubilarea „Gazetei!"

Petru Mureșianŭ șireganulŭ.

Ploesci, 30 Decemvre 1887.

Domnule Redactorŭ! Fiindŭ în ajunulŭ serbărei jubileului de 50 anĭ alŭ esistenței „Gazetei Transilvaniei", din parte-mi viu a aduce în acéstă di neobosițilorŭ ei luptătorĭ, espresiunea celorŭ mai sincere felicitărĭ, urândŭ „Gazetei" încă mulțĭ anĭ de viață — împlinirea centenarului — pe calea ce apucatŭ, și urmândŭ cu același zelŭ și activitate, cu care a fostŭ condusă, timpŭ de apróрe jumătate seculŭ de demnulŭ și multŭ regretatulŭ D-tale părinte.

I. Popovicĭ.

Darulŭ femeilorŭ române din Deva.

Incă în ajunulŭ serbărilorŭ pentru jubileulŭ „Gazetei Transilvaniei" a primitŭ Directorulŭ foiei nóstre prin poște unŭ pré frumosŭ darŭ, din partea femeilorŭ române din Deva, care constă din o garnitură de unelte pentru masă de scrisŭ, lucrată cu deosebitŭ gustŭ și bogatŭ, în stilulŭ celŭ mai modernŭ, anume unŭ călimarŭ, douĕ sfeșnice, o cenușerniță și unŭ cuțitŭ pentru tăiatŭ hârtia. Acestŭ darŭ a fostŭ însoțitŭ de următórea adresă, care dă viuă mărturiă despre nobilele sentimente românescĭ ale femeilorŭ române din Deva:

Domnule Redactorŭ!

Adĭ se împlinesce o jumĕtate de seculŭ de când prima foiă românéscă a apărutŭ, după lungĭ și grele încercărĭ ale neamului românescŭ.

Cincidecĭ de anĭ!

Unŭ minutŭ în viéța unui poporŭ, unŭ periodŭ însemnatŭ însĕ în esistența unui jurnalŭ, care di de di apĕră postulatele cele mai scumpe ale unei națiunĭ.

Câtă muncă, câtă labóre și stăruință s'a sacrificatŭ în acești 50 de anĭ pentru a susține și înălța „*Gazeta*" la nivelulŭ ei de adĭ, când ea a devenitŭ focularulŭ a totŭ ce are Românismulŭ mai bunŭ, mai nobilŭ.

Bĕtrânii întemeiătorĭ ai „Gazetei" au avutŭ ca devisă, între altele, *desteptarea femeei române* la sublima ei chiămare.

Dela începutŭ și până adĭ foia jubilantă și-a împlinitŭ cu rarŭ devotamentŭ munca regeneratóre față de acele, carĭ adĭ cu mândrie vinŭ s'o salute.

Domnia-Vostră, Domnule Redactorŭ, ațĭ rĕmasŭ fidelŭ tradiționalei iubirĭ, ce au avutŭ antecesorii Domniei-Vostre către sexulŭ nostru.

De aceea nicĭ noi nu putemŭ întrelăsa a nu'țĭ dice:

Inainte cu Dumnedeu!

Spune lumii, că bărbatii noștri nu mai luptă adĭ singurĭ, ci au ca aliate pe femeile lorŭ întru apĕrarea scumpei limbe și moravurĭ strămoșescĭ.

Străbunele nóstre încununau cu laurĭ la ocasiuni festive pe bravii lorŭ, noi nu-țĭ damŭ laurĭ, ci te asigurămŭ de ceva multŭ mai prețiosŭ: de iubirea și stima femeei române, câtŭ timpŭ vei sta la greulŭ, dér mărețulŭ postŭ, unde lucri cu atâta abnegațiune și curagiu.

Fie, ca „Gazeta" mulțĭ anĭ încă sĕ rĕmână farŭ luminătorŭ națiunei nóstre, ér Domnia-Vostră, Domnule Redactorŭ, s'o conducețĭ cu perseveranța de până aci.

Deva, la 31 Decemvre st. v. 1887.

Anna Petco, Lucreția Costa Olariu, Elena Popă H. Longină, Maria Nicoră, Susana Ardeleanŭ, Elena Simionașiu, Ecaterina Drăghiciu, Minerva Herbay, Vilma Moldoranŭ, Letiția Papiu, Sofia Nagiu, Aurelia Munteanŭ, Valeria Moldoranŭ, Olivia Petco, Maria Herbay, Ecaterina Olariu, Tecla Ardeleanŭ măritată *Luculețŭ, Cornelia Corvinŭ, Maria Moldoranŭ.*

Fost'a Zrinyi „Ungurŭ?"

Cetimŭ în „L'Autriche slave et roumaine" Nr. 8:

Memorialulŭ diplomaticŭ publică unŭ

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

QUIPROQUO.

Hotârîsem sĕ plecŭ la cură de strugurĭ în România.

Mĭ-am luat rĕmasŭ bunŭ dela copilașĭ, dela nevastă, i-am strînsŭ în brațe și i-am sărutatŭ.

— Puii tatii, sĕ vĕ purtațĭ bine! Rĕmasŭ bunŭ! mămică îngrijesce de ei!

— Trenulŭ flueră asurditorŭ, se pune în mișcare și, p'aci ți-e drumulŭ.

Mĕ aședŭ în cupeu, scotŭ o țigară și-o aprindŭ.

Eram singurŭ.

Mĕ gândeam la cei rĕmașĭ acasă,... Horia și Buca mi se părea că nu vorŭ sĕ se deslipéscă de pe genunchii mei. Genunchii mi se mișcau instinctivŭ.

Pe Buca o simțiam încleștată cu amĕndouĕ mânile în barba mea stufósă.

„Ei! țigânușo, eră te-a pusŭ mâta ceva la cale, stai numai, c'o sĕ vĕ arătŭ eu vouĕ," și-o apucŭ cu amĕndouĕ mânile de obrăjiorĭ, îmĭ apropiu buzele de gurița ei și „țoc", „țoc", îi alipescŭ nisce sărutărĭ de rĕsună casa.

„Mai încetŭ, mai încetŭ," audŭ dela spate, „că și eu sunt pe aicĭ, sĕ-țĭ arătŭ și eu ție, nu numaitu nouĕ," și alte douĕ mânĭ cunoscute îmĭ cuprindŭ gâtulŭ și nisce buze érășĭ cunoscute se lipescŭ cu focŭ pe buzele mele.

„Ah, dragă, ce bine e cu voi. Dĕu nicĭ o bucuriă, nicĭ o fericire nu există ca bucuria și fericirea din mijloculŭ familiei!"

„Audĭ dragă, Horia dice că e „momânŭ vede ca tedalulŭ", lui i-am promisŭ unŭ calŭ cu șea și o pușcă, numai sĕ se pórte bine, Buca vrea bobobo,.... micuța, îi ese și dintele ochiului."

„Dér ție, ce sĕ-țĭ aducŭ dragă?"

In locŭ de rĕspunsŭ éră mi-se acopere gura cu sărutărĭ...

Din astă reverie plăcută deodată mĕ deșteptă muculŭ țigării, care era pe sfêrșite.

Trenulŭ se opresce la o stațiă.

In momentulŭ acela ușa cupeului se deschide și întră unŭ domnŭ și o dómnă bine îmbrăcațĭ. Se vedeau a fi de posițiă alésă și cu dare de mână.

Fețele lorŭ tradau o grijă fórte mare. Vedeam că suntŭ iritațĭ.

— Reli de sigurŭ este în Iașĭ la frate-meu Murgulescu, advocatulŭ.

— N'aș crede, dér vomŭ vede. Deseră suntemu acolo. Ar fi mare lucru sĕ n'o mai găsimu. N'a pututŭ intra în pămentŭ.

Acestŭ dialogŭ l'am pututŭ audi dela vecinii mei, dér nu mĕ bătea mintea sĕ gâcesc, ce vorŭ fi avêndu în sufletulŭ lorŭ.

Scotŭ ér o țigară și o aprindŭ.

Fumulŭ se ridică inele, inele.

Eram lângă ferestră și îmĭ aruncaiu ochii spre câmpiile mănóse, carĭ se întindeau înaintea mea.

Eram cuprinsŭ de admirația.

Câmpiile mi-se păreau mai romantice, cerulŭ mai seninŭ ca în țéra mea.

Dómne, de ce nu este astfelŭ pretutindenea, unde este suflare românéscă...!

Se vede că suspinulŭ meu, fără sĕ fi vrutŭ, prinsese aripĭ, căcĭ întorcêndu-mĭ capulŭ în cupeu, domnulŭ celŭ străinŭ mĕ și agrăi:

— D-ta de sigurŭ nu eștĭ din țéra asta, domnulŭ meu. Ai mai fostŭ pe la noi vreodată? cum o găsescĭ?

— Este deja a treia óră că am fericirea sĕ viu la d-vóstrĕ. Dér noi, cei din afară de România, pe carĭ d-vóstră ne ținețĭ de străinĭ, chiar și de nu amŭ veni niciodată pe aicĭ ne interesămŭ de multe de ale D-vóstră mai multŭ chiar ca D-vóstrĕ, pe când D-vóstră cei mai mulțĭ nicĭ nu mai scițĭ, sĕu nu vrețĭ sĕ scițĭ, că mai avețĭ frațĭ în alte țĕrĭ."

Vorbisem cu tonŭ amărîtŭ.

— Ai dreptate domnule, dise vecinulŭ meu privindu-mĕ lungŭ. Firea nóstră e înfierbêntată. Țéra întrégă este setósă de înaintare. Amŭ fostŭ prea multŭ înădușițĭ. Lucru naturalŭ, că zorimŭ cu toții la înflorirea patriei. De cine sĕ îngrijimŭ mai ânteiu? Negreșitŭ, că de noi. Pentru frații din alte părțĭ ce amŭ pute sĕ facemŭ astădĭ?... Vremea aduce tóte..."

— Ioniță, aicĭ schimbămŭ trenulŭ, întrerupse dómna.

In adevĕrŭ trenulŭ se opresce. Călĕtorii mei se dau josŭ. Amŭ regretatŭ reciprocŭ, că nu mai putură̆mŭ continua discuția.

Cupeulŭ se umplŭ cu alțĭ călĕtorĭ.

„Stațiunea X. 30 minute!"

Era stațiunea unde trebuia sĕ mĕ dau josŭ.

Se înoptase binișorŭ.

Mĕ scoborŭ în mână cu unŭ geamantanŭ mititelŭ și cu biletulŭ pentru calabalâcŭ.

articulŭ subsemnatŭ de generalulŭ(?) Türr, prin care acesta se încercă a stabili legitimitatea influinței unguresci asupra popórelorŭ din Balcanĭ. Meritele câștigate de Ungurĭ, în cursulŭ istoriei, pentru preponderanța lorŭ asupra acestorŭ populațiunĭ, întrecŭ cu multŭ pe acele ale Rușilorŭ, decă e sĕ dămŭ credĕmĕntŭ autorului acestui articulŭ. Decĭ ca cetitorii noștri sĕ pótă judeca asupra valorii demonstrative a acestei țesĕturĭ de lăudăroșii, vomŭ cita unulŭ din principalele fapte invocate de generalulŭ Türr pentru susținerea tesei sale.

„In anul 1566 Turcii aflară o Plevnă ungurescă la Sigetŭ, pe care Soliman o asediă în timpŭ de mai multe lunĭ..... Eroicul apĕrătorŭ alŭ acestui orașŭ, contele Zrinyi, se retrase în castelŭ. Soliman, murĭ într'unŭ accesŭ de furiă, înaintea cetății ce nu o putea lua, după ce și-a perdutŭ jumĕtate din soldații sĕi. Castelulŭ, ciuruitŭ de artileria turcéscă, amenința sĕ se dĕrîme. Zrinyi îmbrăcă hainele sale cele mai magnifice, se aruncă în mijloculŭ Turcilorŭ și se luptă până ce murì. Rĕniții se 'nchiseră în castelŭ și-lŭ mântuiră în momentulŭ când Turcii intrară în elŭ.“

Tóte astea suntŭ fórte frumóse.... Dér Zrinyi nu era Maghiarŭ: era Croatŭ, unŭ vechiu Banŭ alŭ Croației, era unŭ Slavŭ, alŭ cărui nume adevĕratŭ era Zrinski. Mulțămimŭ „Memorialului diplomaticŭ“ că ne-a datŭ ocasiune de a îndrepta una din numerósele amăgirĭ, de care Ungurii au beneficiatŭ pré lungŭ timpŭ. Mulțumescă-se nobilii descendențĭ ai lui Arpadŭ a maghiarisa nenorocitele populațiunĭ ale Translaitaniei, dér sĕ renunțe a maghiarisa tótă istoria Orientului europeanŭ.

Incidentulŭ dela Burgas.

O depeșă din Constantinopolŭ a „Agenției Reuter“ spune, că prințulŭ Nichita alŭ Muntenegrului vestise pe Sultanŭ prin o telegramă că o bandă de Muntenegrenĭ voiesce sĕ debarce la Burgas. Telegrama însĕ s'a întârdiatŭ, așa că Sultanulŭ n'a putut înșciința la rĕndulŭ sĕu guvernulŭ din Sofia.

Guvernulŭ bulgarŭ a aflatŭ cu tóte acestea de ceea ce se prepara, prin telegrafulu militarŭ. Banda era condusă de căpitanii bulgarĭ Boianovŭ, Goronov și Brakalov. De respinsŭ n'au respins'o țĕranii, ci trupele bulgare. Au fostŭ morțĭ și rănițĭ și de o parte și de alta.

Ca sĕ compromită pe Zankov, foile din Sofia ilŭ acusă, că elŭ a urzitŭ acéstă conspirațiă, în mănăstirea rusescă dela Galata.

SCIRILE ḐILEI.

Din causa unorŭ pedecĭ neprevĕḑute și din causă că ne-au sositŭ târḑiu cele mai multe manuscripte pentru **numĕrulŭ festivŭ**, căruia amŭ trebuitŭ sĕ-i mărimŭ volumulŭ, acestŭ numĕrŭ va fi espedatŭ abonaților **Luni în 4 (16) Ianuarie.**

Sub titlulŭ **Tipografiă românéscă în Brașovŭ**, scrie „Meseriașulŭ românŭ“ Nr. 1 din 1 Ianuarie 1888.: „Domnulŭ Dr. *Aurel Mureșianu* a înființatŭ, cum a anunțatŭ „Gazeta Transilvaniei,“ o tipografiă nouă în Brașovŭ. Noi carĭ propagămŭ promovarea meseriilorŭ și industriei între Românĭ, salutămŭ cu bucuriă acéstă înaintare românéscă și felicitămŭ pe Domnulŭ Redactorŭ Dr. *Aurel Mureșianu*, că nu s'a opritŭ la greutățile unei astfelŭ de intreprinderĭ de totŭ neapĕrate pentru numĕrulŭ celŭ frumosŭ alŭ bărbaților literațĭ din Brașovŭ, carĭ până aci au datŭ la lumină prin tipografii streine lucrările lorŭ. Istoriculŭ încercărilorŭ pentru a se înființa o tipografiă românéscă în Brașovŭ ilŭ vomŭ da la altă ocasiune.“

Ministrulŭ comună de rĕsboiu a permisŭ sĕ se priméscă pentru anulŭ 1888/89 120 voluntarĭ pe unŭ anŭ în regimentele de trenŭ, fără esceptiune pe cheltuiala propria a fiecăruia. Instrucția pentru a ajunge oficerĭ de reservă în acéstă ramură o primescŭ în Pesta, Viena, Praga, Pojunŭ, Cașovia, Agramŭ, Grațŭ, Sibiiu, Innsbruck, Brünn, Cracovia și Iosefstadt.

Calea ferată *Murĕșŭ-Ludoșŭ-Bistrița* se va preda comunicațiunei abia în Aprilie, deórece din causa frigului s'a întreruptŭ totŭ lucrulŭ.

Din *Sebeșulŭ săsescŭ* se anunță, că preotulŭ românŭ gr. cat. din *Pianu de josŭ*, Ioanŭ *Bene*, a fostŭ omorîtŭ în nóptea de 7 spre 8 Decemvre n. în celŭ mai sĕlbaticŭ modŭ. Făptuitorii suntŭ încă necunoscuțĭ. Etă cum batjocoresce „Kolozsvar“ memoria acestui preotŭ românescŭ: „...numitulŭ preotŭ a fostŭ unŭ individŭ de o reputațiune fórte dubie; cu câțĭva anĭ mai nainte funcționase ca preotŭ în Vințulŭ de josŭ, dér pentru purtarea lui cea rea a fostŭ removatŭ din postulŭ sĕu, mai târḑiu însĕ a fostŭ de mai multe orĭ arestatŭ.. Pe timpulŭ perchisițiunilorŭ domiciliare făcute pentru proclamarea „irredentei“, lui încă'i s'a făcutŭ asemenea perchisițiune fiindŭ și arestatŭ cu acea ocasiune. Pe acestŭ „daco-românŭ“ poporulŭ ilŭ ura...“ — Ce dovedĭ de cultură ungurescă! In locŭ de a înfiera acéstă odiósă crimă, găsesce ocasiune a profana memoria preotului, fiindŭ că n'a fostŭ unéltă ungurescă!

Ioh. Woita, cărămidarŭ din Gușteriță, a fostŭ găsitŭ mortŭ pe drumŭ. Unŭ servitorŭ, bĕnuitŭ a-lŭ fi înjunghiatŭ, a fostŭ arestatŭ.

In *Bistrița* s'a împușcatŭ mĕsarulŭ Christoph Göllner.

Atragemŭ atențiunea publicului din locŭ asupra anunțului din pagina a patra despre uriașa și acrobata d-șóră *Betti*.

MĔSURĬ MILITARE.

Se scrie din Viena ḑiarului „*L'Independance belge*“:

La ministerulŭ de resbelŭ se iau tóte mĕsurile pentru a preveni orĭ-ce surprindere din partea Rusiei. Ministrulŭ de resbelŭ austriacŭ a luatŭ decĭ mĕsurĭ pentru a mai întări armata din Galiția. Pentru acestŭ scopŭ s'au așeḑatŭ trupe, fără nicĭ unŭ sgomotŭ, pe principalele linii strategice carĭ ducŭ în Galiția. Aceste trupe suntŭ așeḑate astfelŭ, încâtŭ ele potŭ sĕ fie transportate în Galiția cu drumulŭ de ferŭ de Nordŭ și de căile ferate ungar, carĭ trecŭ peste Carpațĭ, în timpŭ de 24 de ore.

Din Galiția a sositŭ unŭ oficerŭ superiorŭ alŭ statului majorŭ de geniu la comitele Bylandt, pentru a'șĭ face raportulu asupra noilorŭ lucrărĭ de fortificațiă, începute acum câte-va lunĭ la Cracovia și la Przemysl, singurele locurĭ întărite din Galiția.

Câtŭ pentru mișcările trupelorŭ rusescĭ, ḑiarulŭ polonezŭ Czas, care apare în Cracovia și care are relațiunĭ oficióse, ḑice că nu mai încape îndoială că Rusia se ocupă d'a concentra în Polonia, în Volhinia și în Podolia puterĭ considerabile, carĭ formeză trei corpurĭ de armată.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Pesta, 13 Ianuarie. — Apa cresce, cu tóte astea se crede că nu e nicĭ unŭ periculŭ pentru capitală.

Berlinŭ, 13 Ianuarie. — Scirea, că puterile arŭ fi făcutŭ deja unŭ pasŭ comunŭ pentru înlăturarea Coburgului, e neîntemeiată. Până acum nu este din nicĭ o parte o propunere hotărîtă pentru tractărĭ diplomatice în acéstă privință.

San-Remo, 13 Ianuarie. — Toțĭ cânii favoriți ai prințului de corónă germanŭ au fostŭ găsițĭ erĭ otrăvițĭ. Acéstă blăstămățiă a produsŭ indignațiune.

Pesta, 14 Ianuarie. — Comisiunea pentru armată a camerei deputaților a acceptatŭ proiectulŭ pentru convocarea reserviștilorŭ la esercițiu de arme pe șépte ḑile, spre a se deprinde cu pușca cu repetiția.

Petersburgŭ, 14 Ianuarie. — Raportulŭ ministrului de finanțe declară, că la resortulŭ militarŭ s'au redusŭ cheltuelile în consonanță cu politica pacinică a Rusiei.

San-Remo, 14 Ianuarie. — Prințulŭ de corónă germanŭ, în cele două săptĕmânĭ din urmă, suferea de umflarea laringelui, dér inflamațiunea peliței mucóse dă îndĕrĕtŭ. Acum starea sănĕtății lui în genere e bună.

Concertŭ și Teatru.

Concertŭ împreunatŭ cu *teatru* a arangiatŭ Reuniunea de cântărĭ din *Varadia* „Unirea“ la 1 (13) Ianuariu 1888 în sala ospĕtăriei marĭ din Varadia cu următórea programă: I. „Éta diua triumfală“ corŭ bărb. de Humpel. II. „Marșulŭ ostașilorŭ“ corŭ bărb. III. „Corulŭ vĕnătorului“ corŭ bărb. IV. „Nu mĕ uita“ corŭ bărbătescŭ. V. Teatru „Cinelŭ-cinelŭ“, comediă cu cântece într'unŭ actŭ. După accea a urmatŭ joculŭ.

Țĕranii românĭ din Galațĭ, comitatulŭ Făgărașului, împreună cu alțĭ sprijinitorĭ din jurŭ aranjeză Duminecă în 3 (15) Ianuarie 1888 în sala birtului comunalŭ de acolo *o representațiune teatrală* împreunată cu jocŭ după următorulŭ programŭ: I: „Arvinte și Pepelea“ vodevil într'unŭ actŭ de Vasile Alexandri. Persóne: Arvinte, de 50 de anĭ d. Georgiu Leancă; Pepelea, de 25 de anĭ d. George Stiniguța; Măndica, nepóta lui Arvinte d-șóra Susana Buitan. II. „Hărtia Rezeșulŭ“ operetă comică într'unŭ actŭ de Vasilie Alexandri. Persóne: Harța Rezeșulŭ d. Ieronimŭ Mardanŭ: Bursuflescu d. Nicolau Ludu: Lunceanŭ, primarŭ d. Georgiu Leancă; Tarșița Garofescă, vĕduvă, d-șóra Elena Nicodinescu: Mărinca, tĕnĕră țerancă, d-na Victoria Aronŭ: Unŭ lacheu d. Ioanŭ Stiniguța. III. „Surugiulŭ“ cânționetă comică într'unŭ actŭ de Vasile Alexandri. Persóne: Surugiulŭ, d. Ieronimŭ Mardanŭ. Prețulŭ întrărei de persónă: Loculŭ I. 60 cr. v. a. Loculŭ II. 40 cr. v. a. Parterŭ 30 cr. v. a. Galerie 20 cr. v. a. După representațiune: Petrecere cu jocŭ. Inceputulŭ la 7 óre séra. Bilete de intrare se capĕtă în prăvălia d-lui G. J. Gollianŭ și séra la cassă. Oferte marinimóse se primescŭ.

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureșianu.

Pe peronŭ dau unui hamalŭ biletulŭ. Până'mĭ scóte pachetulŭ, până nu sciu ce, se întunecă, cum se cade.

Iau o birjă și-i spunŭ: Otelŭ Bulevardŭ!

Dela gară la otelŭ, distanță de 10 minute.

Sosescŭ la otelŭ.

Chelnĕrulŭ mĕ conduce într'o cameră, în care nu se aprinsese încă luminarea, ese însĕ numai decâtŭ, ca sĕ'mĭ îngrijéscă de calabalâcŭ.

Astfelŭ rĕmânŭ singurŭ.

Dér în minutulŭ acela vĕdŭ că intră o femeiă pe ușă și, c'o grăbire nespusă, se aruncă în gâtulŭ meu și suspinândŭ mĕ copleșesce cu unŭ potopŭ de sărutărĭ... abia puteam rĕsufla de foculŭ, ce transpira pe buzele ei învăpăiate și unŭ pieptŭ voluptosŭ, svĕcnitorŭ, se lipise de pieptulŭ meu.

— Costică, — audŭ, până mĕ deșteptŭ din surprindere, — „Costică dragă bine c'ai venitŭ... era sĕ mĕ sfĕrșescŭ.... te așteptŭ de trei ḑile...“

— Scusațĭ, ațĭ greșitŭ, dómna mea, rĕspundŭ eu. „N'ațĭ găsitŭ pe Costică, numele meu este Nicu.“

Când am ḑisŭ acestea, deodată am pututŭ rĕsufla mai ușorŭ.

Necunoscuta numai decâtŭ și-a retrasŭ mânile, și-a cerutŭ mii de scuse:

— Așteptam o rudeniă, care asĕmuesce tare...“ și vrea sĕ se depărteze.

Ah, o ideiă! fórte probabilă! ḑiseiu în mine curiosŭ.

— Domnișóră, domnișóră Reli, — strigŭ pe urma ei, — nu te speria.. n'ai găsitŭ rudenia, dér ai datŭ de unŭ prietinŭ binevoitorŭ... vino îndĕrĕptŭ, — și, apucând'o de mână, îi facŭ semnŭ sĕ șédă pe canapea.

După aprinderea luminării chelnĕrii îmĭ transportară înlăuntru totŭ bagajulŭ.

— Va sĕ ḑică, verișóră, — mĕ adresezŭ cătră Reli, ca sĕ nu compromitŭ situațiunea, — mĕ aștepțĭ de trei ḑile? Értă că n'am putut sosi mai curĕndŭ.

Rĕmânĕndŭ singurŭ am privit'o în ochĭ.

Era fórte agitată. Tremura ca o porumbiță. Buzele ei subțirĭ erau două corale, ochii negri, marĭ, erau arcuițĭ cu nisce sprâncene lungĭ dese... aparițiune destulŭ de interesantă.

Nu îndrăznea sĕ scótă o vorbă.

Privia la mine cu ochii căscațĭ, căcĭ nu mĕ vĕḑuse în vięța ei.

— Nu-țĭ fiă nicĭ o frică, domnișóră. Norocŭlŭ d-tale că eu am începutŭ de adĭ diminéță cu sărutărĭ, gândeam că m'am întorsŭ acasă între ai mei, altcum mĕ speriai de totŭ cu sărutările d-tale. Sĕ n'ai nicĭ o frică — adaugai mai departe, — totulŭ se va întórce spre bine. Astăḑĭ am întêlnitŭ pe nenea Ioniță. Am aflatŭ tóte.

— Cum? țĭ-a spusŭ totulŭ? — isbucni domnișóra — țĭ-a spusŭ că nu vreu sĕ iau decâtŭ pe Costică? nu, nu vreu sĕ sciu de vĕrulŭ Mihalache, orĭce va dice tata! dér ce va fi cu Costi? era sĕ vină aicĭ sĕ mĕ petrécă până la Iașĭ....“

— La unchiulŭ d-tale, advocatulŭ Murgulescu...

— Da, hotărîsem sĕ rĕmânŭ acolo, până so'ndupleca tata... dér Costi, ce o fi de elŭ? unde sĕ întârḑie?

— Domnișóră, fi liniștită. Poftesce în camera d-tale. Sperŭ că tóte se vorŭ îndrepta spre bine.

Cincĭ minute în urmă trimitŭ la telegrafŭ următórea depeșă:

„D-lui Murgulescu, advocatŭ, pentru d-lŭ Ioniță Murgulescu

Iașĭ.

Domnișóra Reli se află aicĭ, otelulŭ Bulevardŭ. Plecațĭ imediatŭ.

Călĕtorulŭ dela Nr. 10.

A doua ḑi, în rĕvĕrsatulŭ dorilorŭ, audŭ bătĕndŭ la ușă.

Mĕ scolŭ numai decâtŭ.

Erau vecinii mei din cupeu. — Sosiră cu trenulŭ.

Cum mĕ vĕdŭ, tresarŭ amêndoiu.

— Da, eu sunt d-lorŭ. Astăḑĭ vreu sĕ-mĭ începŭ cura. Am fostŭ norocosŭ sĕ găsescŭ pe fiica D-vóstră, și-mĭ pare bine că v'am putută înscința de aseră.

— Vĕ suntemŭ fórte recunoscĕtorĭ, domnulŭ meu, — mĕ agrăi părintele fetei, cu ce v'așĭ pute dovedi bucuria și mulțumirea mea?

— Cu o singură faptă, — rĕspunseiu nemijlocitŭ; — Reli nu vrea pe Mihalache, vrea pe Costi.... facețĭ-o fericită.

— Fie — rĕspunseră cu unŭ glasŭ amêndoi părinții.

La prândŭ mâncarămŭ împreună.

Toțĭ eramŭ veselĭ.

Reli era fericită.

Ploescĭ, 12 X 1887.

Petra-Petrescu.

Cursulŭ la bursa de Viena
din 13 Ianuarie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 5%	97.15
Renta de hârtiă 5%	83.05
Imprumutulu căilorŭ ferate ungare	148.90
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune)	93.80
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune)	124.50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune)	110.50
Bonurĭ rurale ungare	103.50
Bonurĭ cu clasa de sortare	103.50
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timişŭ	102.50
Bonurĭ cu cl. de sortare	101.50
Bonurĭ rurale Transilvane	103.50
Bonurĭ croato-slavone	101.—
Despăgubirea pentru dijma de vinu ungurescŭ	99.75
Imprumutulu cu premiulu ungurescŭ	119.—
Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	123.50
Renta de hârtiă austriacă	78.45
Renta de argintŭ austriacŭ	82.45
Renta de aurŭ austriacŭ	109.95
Acţiunile băncei austro-ungare	136.25
Acţiunile băncei de creditŭ ungur.	872.—
Acţiunile băncei de creditŭ austr.	270.10
Argintŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.97
Napoleon-d'orĭ	10.02
Mărcĭ 100 împ. germane	62.30
Londra 10 Livres sterlinge	126.80

Cursulŭ pieţei Braşovŭ
din 14 Ianuarie st. n. 1888.

Bancnote românescĭ	Cump.	8.45	Vênd.	8.47
Argintŭ românescŭ	"	8.42	"	8.45
Napoleon-d'orĭ	"	10.00	"	10.03
Lire turcescĭ	"	11.35	"	11.37
Imperialĭ	"	10.35	"	10.38
Galbinĭ	"	5.90	"	5.92
Scris. fonc. „Albina" 6%	"	101.—	"	102.—
" " 5%	"	98.—	"	99.—
Ruble Rusescĭ	"	109.—	"	110.—
Discontulŭ	6½—8% pe anu			

Tipografia A. MUREŞIANU, Braşovŭ.